

Közúti baleset

A városból kivezető főút mellett futó szervizúton haladtunk.
 Nagy volt a forgalom, hétvégén sokan mentek a Dunakanyar felé.
 A városban voltunk vásárolni, a Westend bódéiban
 pulcsit, kabátot vettünk, elégedett voltam. Aztán a fékezés,
 az ütközés előtti lassuló világ.
 Hang nincs, csak a látvány, a darabokra robbanó szélvédő csigalassú betörése,
 majd rándulás, erős. Egy hétig fájni fog.
 Légzsák nincs, ez szocializmus, Lada,
 valós idő, valós sebesség ismét: állunk, siket csend lett,
 aztán talán az apám hangja, hogy jól vagyok-e. Jól. Az ajtó kattanása,
 kiszállás, lézengés, azt mondta, maradjak a kocsinál.
 A másik autó jobbról jött. Megállt, lemondva elsőbbségi jogáról,
 mondta utóbb apám. Senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig.
 HÉV-vel mentem haza az új pulcsiban, kabátban,
 anyám már tudta, telefonfülkéből hívta apám. Pár hétre rá
 jogász nagybátyám járt nálunk, a konyhában beszéltek gondterhelten.
 A bűnösség bizonyítása a büntetőügyekben eljáró hatóságokat terheli.
 Merthogy az az ember meghalt. Aki a másik kocsiban ült. Talán fehér volt az a kocsi.
 Megállt, lemondva elsőbbségi jogáról, mondta apám,
 és hogy ahogy kigördült elénk, váratlanul,
 nem is látszott a pasas, lehet, hogy lehajolt és lecsúszott a lába a kuplungról vagy a fékről,
 de hát a hatóságok feladata, hogy a tényállást
 alaposan és hiánytalanul tisztázzák.
 Én nem lettem tanú, kimaradtam.
 Előbb a kocsinál lézengtem, aztán meg hazamentem HÉV-vel,
 anyám már várt, mert apám telefonált, hogy hazaküldött.

Húsz évvel később eszembe jutott, van-e nyoma.
 A haverom mutatta, látod, az ügyszám, a vádlott neve, itt apámé következett,
 születési éve, anyja neve stimmelt,
 ügytárgy: közúti baleset gondatlan okozása, ez az,
 büntetési eljárás, az ügyész részt vesz-e, igen,
 és az eljárás befejezése, dátum, felmentés.
 Apám nevével nem jelent meg több ügy. Ennél többet nem tudott mondani.
 Én is csak ennyit, hogy meghalt a pasas, aki a fehér kocsiban ült.
 Meghalt egy ember, és mi tovább éltünk,
 nem kaptunk büntetést, mert nem voltunk hibásak,
 csak vásárolni voltunk a Ladával.

*Az ügyiratot időközben selejtezték,
ennyi tudható kétséget kizáró bizonyossággal,
minden más feltételezés.*

Törlés

*Apám, a régimódi úriember,
nem takarékoságból, hanem megszokásból
vett extrák nélküli Toyota Corollát,
nem kellett neki tolatóradar, ködlámpa, kamera.
Jó az apám kocsiját vezetni,
hamar megszokom a jobbkormányost,
ezzel megyek közjegyzőhöz, rendőrségre.
Ezzel a kocsival vette fel a stoppost
két évvel ezelőtt, az intézetis fiút, aki éppen betöltötte
tizennyolcadik évét, kitették a szűrét
az állami gondozásból, de meg is lopták, ezért pénzt kért
kajára, hazaiútra. Telefonszámot cseréltek.
Párszor jelentkezett a srác, és találkoztak.
Apám feljegyzett minden bevételt-kiadást, így
napra pontosan dokumentálta, mikor adott neki
pár ezrest, tízezrest, mire hivatkozással,
hogy megszorult (jó párszor megszorult, albérletét sem
tudta fizetni, éhezett), hogy nem adják ki az örökségét,
hogy az intézet ellen ügyvédet fogad, satöbbi.
Telefonjában az sms-ek, amiket vele váltott.
Pénzt kért a srác, és egyre többet,
apám fizessen, hogyha vissza akarja kapni,
amit eddig kifizetett. Apám megírta, nincs több,
most már ő éhezik, tizennyolcmillió forint
nem volt elég? A felszólító levelekre,
amiket ajánlottan küldött a megadott címre, válasz persze nem jött.
A rendőr rám néz, még jó, hogy kocsí, lakás megmaradt,
de neki nem áll össze, miért, hogyan, ennyit?
Apám mérnök volt, tanult és intelligens, belátási
képessége birtokában, amit a hagyatéki papírok igazolnak,
szóval hogyan? Pakolok inkább. Holnap megy a gépem.
Apám a fényképen, a Toyota Corolla mellett, egy úriember.
Mindent megtett, hogy elrejtse, maga elöl is, ezért volt magányos,
elég magányos ahhoz, hogy az intézetis fiú kihasználja,
elég hallgatag, hogy a rendőr meg ne értse,
hogy a nyomozást azonnal megszüntessék.*

*Az intézetis fiú képe az internetről.
A törlés gombot nyomom, papírokat dobok ki
megsemmisítve minden utalást.
Jó volt vezetni apám kocsiját. Hová tegyem?
Az indulás előtti napon áron alul eladom,
a lakásra egy ügynök keres majd vevőt.*

Gondoskodás

*Apánk sokáig, szépen gondozta anyánkat.
A kék foltokra mindig volt magyarázat.
Anyánk önmaga roncsa, tántorgó kísértet,
riadt madár, de nem mondtam öcsémnek.
Nem verte őt apánk, csak rángatta, lökdöste,
jó okkal-céllal persze, szedje magát össze,
kelni, feküdni, öltözni, enni, inni, állni, ülni kell.
Nem verte – legyezte vad ígérvél
éveken át. Nem láttunk belőle mást,
csak foltokat, szemekben rianást
a rémület jegén, mikor anyánk kijött,
fiam, fiam, szólt s szava félbetört.
De tudtuk, jó ez, jobb, mint amikor
idegen helyre zárják a véneket valahol.
Apánk sokáig, szépen gondozta őt.
Hálás volt tehát. Ha néha felnyögött,
apánk leszólta, letolta, mi, két gyerek,
a testvérem meg én, mi elfogadtuk ezt.
Nem tudom, mért beszélek múlt időben.
Minek a rímek. Lehet, hogy így könnyebb.
Ennél többet mi úgysem érthetünk.
A semmiről beszélünk, ha említjük őket.
A gyerekeik vagyunk, bennünk ér véget,
hallgatásunkban az ő történetük.*